

Wandtapijt Jean Lurçat

Dit kleurrijke wandtapijt in een hoekje op de eerste verdieping van de schouwburg, lijkt te detoneren met de rigide en strakke lijnen van het brutalistische gebouw. Toch is het werk - geschonken door de Industriële Kring Nijmegen in 1964 - bijzonder, omdat het iets zegt over de geschiedenis van de architect Bernard Bijvoet.

Bijvoet vertrekt in 1926 naar Parijs waar hij in een bruisend nest van kunstenaars, denkers, muzikanten en architecten terechtkomt. Op architectonisch gebied zijn de ontmoetingen met Le Corbusier en Pierre Chareau erg belangrijk voor zijn carrière, maar in het Parijs van die tijd liepen ook mensen rond als Pablo Picasso, Paul Éluard en Friedrich Engels. Het was een smeltkroes van artistieke en marxistische idealen, aangewakkerd door internationale spanningsvelden zoals de Spaanse Burgeroorlog, waar veel kunstenaars zich door aangetrokken voelden.

Zo ook Jean Lurçat. Deze kunstschilder had een oud medium herontdekt: tapijt weven. Deze decoratieve kunstvorm had in die tijd een stoffig imago. Lurçat moderniseerde de techniek van het weven op een manier die kunstenaars als Picasso inspireerde om zich toe te leggen op het ontwerpen van wandtapijten.

De schenking van dit tapijt door de Industriële Kring Nijmegen, betekent dat de leden op de hoogte waren van het belang van de invloed van de Parijse kunstscene op zijn werk. Hoewel het tapijt helemaal niet past binnen Bijvoets originele plannen voor de aankleding van het gebouw - want less is more en géén ornamenten - werd er toch een mooie plek voor gevonden op de eerste verdieping.